

Gül Gibi Karısı Dururken

– V.AliKızıltepe · 08 Eylül 2012

Akşam yaklaşmıştı nerdeyse. Saat öğleden sonra dört olmuştu. Son misafirler de yavaş yavaş ayaklandılar. Kendi aralarında söylenip duruyorlardı hâlâ.

”Utanmaz ayol, gül gibi kadına yapılır mı bu, hak etti ayol! Aferin valla, iyi yaptı Suzan!”

Suzan konuşulanları sessizce dinliyor, bir yandan da misafirlerin ayakkabılarını, paltolarını, montlarını uzatıyordu. Geçmiş olsun temennilerini bir kez daha ilettikten sonra, son misafir de ayrılmış, Suzan, annesiyle baş başa kalmıştı. Anne kız on dakika boyunca öylece durdular. Bir süre sonra annesi;

“Aklım almıyor kızım, bir türlü aklım almıyor! Orhan tapardı sana. Bunu sana nasıl yaptı. Hem de bir sokak kadınıyla.” Sustu sonra. Suzan cevap vermedi. Annesi devam etti.

“Neyse, baban evde yalnız kızım; kalmamı istiyorsan kalayım ama...”

“Yok, yalnız kalsam iyi olacak anne. Tolga bugün sizde kalsın olur mu?”

“Olur, olur.” dedi annesi.

Kapıya doğru yöneldi, ayakkabısını giydi, paltosunu aldı, ayaküstü bir iki teselli daha verdi kızına. Kapıyı kapatıp lavaboya geçti Suzan. Elini yüzünü yıkadı. Savaştan çıkmışçasına dağınık saçlarını toplamaya çalıştı. Kafası allak bullaktı. Bir türlü anlam veremiyordu olanlara. Tolga ne olacaktı? Babasız bir yaşam onu bekliyordu. Bir sigara yakıp derin derin çekmeye başladı. Bundan sonra ne yapacaktı? Ne iş yapacak, nasıl geçinecekti? Ellerini koynuna soktu. Hiç kendini bu kadar savunmasız ve yalnız hissetmemişti. Çok değil, iki ay önce başına gelecekleri birisi söylese güler geçerdi. İnanılır gibi değildi yaşananlar. Uzun bir flört dönemi, uzun bir nişanlılığın sonunda deliler gibi severek evlenmişlerdi. Herkesin örnek gösterdiği evlilik, o büyük aşk; rezil bir ihanetle bitmişti. Bugün resmiyete dökülmüş, ilk celsede boşanmış, 6 yıllık birlikteliği noktalamışlardı. Misafirlerden kalan terlikleri toplamaya başladı. Kül tablalarını boşaltıp, ortalığa çekidüzen vermeye çalıştı. Kendiliğinden yaşların süzüldüğünü fark etti yanağından. Elinin tersiyle sildi. Tekrar lavaboya geçip elini yüzünü yıkamaya başladı, sonra bıraktı gözyaşlarını. Hıçkırığa hıçkırığa ağladı, ağladı. Bir saat sonra kendine gelir gibi oldu. Yatak odasına gitti. İlk defa bu kadar soğuk gelmişti oda. Kendi yatağının yabancı gibi oturdu bir köşesine. Ürperdi içi.

Kapının ziliyle irkildi. Kim gelmişti acaba? Bıkmıştı artık aptalca tesellilerden. Yalnız kalmak, kendisini dinlemek istiyordu. Gelen her kimse, geri gitmesini ister gibi ağır adımlarla yürüdü, kapıyı açtı. Gelen postacıydı. Elinde tuttuğu mektubu uzattı nazikçe. Suzan teşekkür ederek aldı ve kapıyı kapattı. Gönderen kısmında “Rumuz, Uçan Gül” yazıyordu. İrkildi birden, şaşırılmıştı. Henüz aşklarının en duygusal dönemleri olan üniversitede yıllarında, eşinin gönderdiği mektupların gönderen kısmında bu isim olurdu. “Uçan Gül” diye mırıldanarak hızlı adımlarla yatak odasına yöneldi. Titrek elleri zarfı açmakta zorlanıyordu. Bunlar mektup değil kısa notlardan oluşan günlük gibiydi. Teker teker okumaya başladı.

“Biliyor musun? Bugün böyle bir karar aldım. Bilgisayarımdaki bu sayfayı kısa bir günlüğe dönüştürüyorum. Hani bilirsin zor açarım içimi. Bundan böyle her satırımda kendini bulacaksın. Dünyalar tatlısı, güzel sevgilim benim! İçimden geçenleri, sana söyleyemediklerimi yazmaya karar verdim. Bu yazdıklarımı ancak evliliğimizin 10. yılında açıp okumana izin vereceğim. 16/09/2002 ”

“Sevgilim biliyor musun? Bugün üç ay oldu evleneli. Nedendir bilinmez, eskisi kadar sana söyleyemiyorum bu iki kelimeyi. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni çok seviyorum bir tanem! 21/12/2002”

“Farkında mısın bilmiyorum? Hani ben maç izlerken, hani sen öylece evin içinde dolaşp salınırken, gözlerim hep kayıyor sana. Durmadan seni süzüyorum sen farkında olmuyorsun. Sana karşıdan bakmak bile huzur ve mutluluğun öteki adı. Öyle güzelsin ki, seni asırlarca seyretmeye doyamam ben. 02/02/2003”

“Bazen diyorum ki, seni hak edecek ne yaptım. Sen çok güzelsin, ben ise ahım şahım yakışıklı birisi değilim. Sıradan bile sayılabilirim.12/05/2003”

“Biliyor musun? Bugün canım çok sıkkın. Patronla takıştık biraz. Tartışma sırasında Fikri'nin yaptığı canımı sıktı. En güvendiğim insandı hatta en iyi arkadaşım sayılırdı. Patronun haksız olduğunu bile bile, onun tarafına geçmez mi? İnsanlar neden böyle sevgilim. Seninle doyasıya konuşmak, dertleşmek isterdim. Sanırım sen de çok yoruluyorsun, bu aralar erkenden yatıyorsun. Aslında moralimin bozuk olduğunu anlamıştın. Haksızlık etmek istemem, biliyorum sordun; ama anlatamadım. Ben biraz zorum biliyorsun. Belki de ısrar etmeni bekledim. Nedenini sorma sakın, bilmiyorum.16/07/2003”

“Bu hafta için çok ümitliydim. Seninle farklı bir hafta sonu geçirmeyi hayal etmiştim. Beraber uzun bir yürüyüş yaparız, dışarıda bir şeyler yeriz, ardından senle yapmayı en çok istediğim şeyi yaparız; Fener'in maçına gideriz diye tasarlamıştım; ama olmadı. Arkadaşlarınla program yapmışsın, alışverişe çıkacaktıydın. Neyse canın sağ olsun. 27/11/2003”

“Biliyor musun bugün bulmuştum CD'yi. Müthiş bir film. Seninle, sana sarılarak izlemeyi istemiştim. Neden karşıdaki kanepeye uzandığını anlamadım. Filmin yarısında uyuyup kalmana şaşım kaldım. 13/12/2003”

“Bugün sonunda ilk kavgamızı yaptık. Arkadaşlar arasındaki kılıbkılık, kazaklık tartışmasının birer şakadan ibaret olduğunu tahmin edemedim. Hele bir de üste çıkma çabaların herkesin dikkatini çekti. Beni mahcup ettiğini anlatamadan odana çekildin ve iki kelime etmiyorsun. 05/01/2004”

“Annenin bize gelişinde sendeki bu tavır değişikliğini anlayamıyorum. Bana soğuk ve emrivaki

davranıyorsun. Sana ulaşamıyorum, iletişim kopukluğu yaşamaya başladık. 17/05/2004”

“Beraberce geçirebileceğimiz yaz tatilinde, annelere giderek bütün haftayı orada geçirme düşüncene inanamıyorum. 01/07/2004”

“Biliyor musun? Saat gecenin ikisi ve bir türlü uyuyamıyorum. Kendimi öyle yalnız hissediyorum ki. Biz diyorum, eskiden konuşmaya doyamayan biz, şimdi konuşacak konu bulamıyoruz. 19/09/2004”

“Kendinden o kadar eminsin ki, seni asla terk edemezmişim ve sana mahkûmmuşum gibi davranıyorsun. Sanki sen kralısın, ben emrine ve güzelliğine amade bir köle. “Acaba?” diyorum; beni ben gibi bir koca istediğin için mi tercih ettin? 21/10/2004 ”

“Arkadaşlarıma gıpta ile bakıyorum; her akşam eğlenceler, okey partileri, barlarda içmeler. Onlara bakınca bir eksiklik hissediyorum kendimde. İşten eve, evden işe. Sonra da bu aptalca diziler. 03/11/2004”

Suzan şok olmuştu sanki. Bir kardan adamın içindeymiş gibi buz kesti bedeni. Bıraktı mektubu. Üç beş adım yürüdü, sonra birden ardına döndü, beş altı adım daha attı. Yönünü yolunu şaşırmıştı. Mutfağa yöneldi sonra orada da lavaboya geçti, aynada kendini süzdü. Bir sigara yaktı. Birkaç dakika öylece kalakaldı. Tekrar yatak odasına geldi. Tekrar okumaya devam etti.

“Hiç eleştirilmeye gelemiyorsun. Saatlerce konuşuyor, sorunlarımıza çözüm arıyoruz, kafana takılanları defalarca anlatıyorum. Birkaç gün düzelir gibi oluyor, çok geçmeden eski hâline dönüyorsun. Bir karar ver sevgilim, bu aşka yazık etme! 28/01/2005”

“Bugün yine ısrarla sordun bilgisayarımdaki bu gizli dosyayı. Ne yazdığımı merak ediyorsun. Aslında başlarken hiç böyle şeyler yazacağımı ummuyordum. Evliliğimizin 10'uncu yılında okumana izin verecektim ya, ondan da şüpheliyim şimdi. 30/03/2005”

“Bugünlerde eksildiğimi hissediyorum. Sana olan o koca sevgi, sanki buz dağı gibi erimeye başladı. Bunu yazdığımı bunu düşündüğüme inanamıyorum. 08/06/2005”

“Sana benden daha yakın o arkadaşını sevemediğimi biliyorsun. Benden önemli mi? Evliliğimize ne kadar zarar veriyor, farkında mısın? Onu bu denli önemli kılan nedir? Nerdeyse benden geçeceksin, ondan geçmeyeceksin. Benim için, eşin için bir arkadaşından geçemez misin? O da beni sevmiyor biliyorum. Seni benden alıyor o temiz ruh hâlini kirletiyor gibime geliyor. İşte bu yüzden evimde istemiyorum onu. Evine gitmeni de istemiyorum. İs-te-mi-yo-rum. 12/08/2005”

“Dışarı hayatım hiç olmadı. Akşamları hep evimdeyim. Haftada bir maç izlememe neden bu kadar tepki

gösteriyorsun anlamıyorum? Bar ya da birahane mi izlemem gerekiyor? Anlamıyorsun, anlatamıyorum
13.10.2005”

“Bir parçası eksik yaşamaya alışmalıyım galiba. O kadar kendine dönük yaşıyorsun ki. Sanki dünya senin için yaratıldı. İnsanlar mutluluğun için koşuşturuyor. 10.01.2006”

“Çok kötüyüm bugün. Evet erkeğim ve güçlüyüm, doğru; ama benim sana sahiden ihtiyacım var.
15/04/2006”

“İçim hiç rahat değil. Yalan söyledim sana bugün. İş falan uzamadı. Arkadaşlara takıldım bugün. Güzel bir okey kurduk. Uzun süredir ilk kez, içimden gelerek güldüğümü, kahkaha attığımı fark ettim.
17/06/2006”

“Kendimden nasıl da utanıyorum biliyor musun? Akşam yemekte gözlerine bakmaktan korktum. Bakınca gözlerime anlarsın sorarsın diye korktum. Oysa sen kendi âleminle öyle meşguldün ki, farkında bile değildin. Bara gittim, iki bira içtim akşam. Bir bayanla göz göze geldik ansızın. Bir garip etkiledi beni. Tanıştık sonra. O yolun yolcusuymuş meğer, şaşırdım. Hiç de o tür bir kadına benzemiyordu, ama bilmem işte. Öyle sıcaktı ki, bakışları, konuşması... Hayatı sorguladık. Mutluluğu sorguladık felsefe yaptık; dünyanın yaratılışını, uzayı, cenneti, cehennemi... Senle o kadar isterdim ki, mesela politika konuşmayı, mutluluk kelimesini irdelemeyi saatlerce. Sonra düşündüm de sen hayatı sorgulamazsın ki, günübirlik yaşarsın. 31/11/2006”

“Bugün kirlenmiş hissediyorum kendimi. Yatak odasında yatmayıp kanepede uyamam ondandı. Nasıl yaptım bunu bilmiyorum. Yine o bara gittim. Evet yine o kadın; Ayşe Melek'ti adı ve ben bugün onunla yattım.05/02/2007”

Suzan okumaya devam etti. Yatağın üzeri kısa notlardan oluşan mektuplarla dolmuştu. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu ama o aldırıyor, okumaya devam ediyordu.

“Pek de ısrarla sormadın akşam, hayrola yine geciktin demedin. Ben yine de söyleyeyim. Bugün onunla; Ayşe Melek ile beraberdim. Onun varlığı, kokusu, konuşması bambaşka geliyor. Çocuklar gibi onun dizlerine uzanıp ağlayabiliyorum. Ona tutuldum. Evet, itiraf etmeliyim, ben bir hayat kadınına tutuldum.
09/04/2007”

“Bugün Ayşe Melek ile sinemaya gittik. Oradan da Fener'in maçına, o da Fenerbahçeli. 21/05/2007”

“Biliyor musun? Ayşe Melek bir kere bile beni sevdiğini söylemedi; ama ben hissediyorum. Sesinin tonunda, bana bakışında beni sevdiği yazıyor. En kötüsü evli olduğumu bilmiyor. Üzülüyorum.
07/06/2007”

“Ayşe Melek, evet o bir hayat kadını! Senden daha kısa, senden daha çirkin belki, ama senden daha özverili ve özgüveni tam. Öfkeli olduğum zaman alttan alması, canım sikkın olduğu zaman teselli etmesi, yol göstermesi, akıl vermesi, sorunlarıma kafa yorması, çocuklar gibi şakalaşması. O gün keyfimin yerinde olup olmadığını bir bakışta anlaması. Yorgun olduğum zaman omuzlarımı ovması. Gömleğimi kendi elleriyle giydirmesi, düğmelerini iliklemesi. Ayşe Melek bugün beni sevdiğini söyledi. Artık yalnız değilim. Artık yalnız değilim ve sevildiğimi, hissediyorum. 28/08/2007”

“Ona evli olduğumu söyledim. Ayşe Melek beni terk ederken “Sıcak bir yuvayı yıkamam.” dedi ve gitti. Ben onsuz yaşayamam. Bir şeyler yapmam gerekiyor. 12/10/2007 ”

Bu son mektuptu. Gerisini zaten biliyordu Suzan. Hayatının dönüm noktası olan o akşam, yemek masasında eşinin bir hayat kadınına âşık olduğunu, kendisinden ayrılmak istediğini haykırdığı o an gözlerinin önünden gitmiyordu. Buna tahammül edemezdi. Dava açmış ve ilk celsede boşanmışlardı. Suzan yatağa uzandı, gözlerini tavana dikti. Düşünemiyor, sadece ağlıyordu.

Bak Düşeceksin

(Hayatın İçinden Öyküler)

Kanes Yayınları-Nisan/2012